

Arrest

nr. 150 896 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2015 waarbij de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15^{quater}) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 november 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 75 713 van 24 februari 2012 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 1 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 83 406 van 21 juni 2012 van de Raad wordt het beroep verworpen.

1.6. Op 2 mei 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 29 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 21 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 12bis, §1, 3° van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 14 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.10. Op 7 januari 2014 legt de verzoekende partij een verklaring wettelijke samenwoning af met dhr. M.C.

1.11. Op 29 september 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 12bis van de vreemdelingenwet.

1.12. Op 9 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt;

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 29.09.2014 in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

(...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst om ginds het vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis§1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Na een korte verblijfshistoriek van mevrouw, wordt in de aanvraag aangehaald dat de kinderen een beletsel vormen voor mevrouw om tijdelijk terug te keren naar Liberia, temeer daar de partner van mevrouw, tevens vader van de kinderen, een opleiding volgt bij de VDAB.

Deze omstandigheden kunnen de tijdelijke terugkeer van mevrouw bemoeilijken, maar ze verhinderen haar niet tijdelijk terug te keren. Vele gezinnen worden met de problematiek van kinderopvang geconfronteerd en dienen hiervoor een oplossing te vinden; dit geldt ook voor dit gezin.

Een tijdelijke terugkeer van betrokkene hoeft helemaal geen stap terug te zijn in de opvoeding van de kinderen.

Het is niet zo dat mevrouw definitief terug hoeft te keren naar Liberia; het betreft een tijdelijke scheiding. Daarenboven is er geen acuut gevaar voor besnijdenis van de kinderen, want zij hoeven niet mee terug naar Liberia met de moeder.

Deze aanvraag kan eventueel beschouwd worden als een aanvulling op de aanvraag d.d. 16.01.2014, die destijds echter niet in overweging werd genomen, daar niet alle nodige stukken werden aangebracht. In die aanvraag wordt aangehaald dat de partner van mevrouw asiel verkreeg; dit is manifest onjuist. Meneer kreeg een regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet (humanitaire redenen). Trouwens, op 29.01.2007 werd de niet-terugleidingsclausule van meneer ingetrokken door het CGVS. Er kan op deze basis geen beletsel zijn voor mevrouw om tijdelijk terug te keren naar Liberia. Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschonden door een tijdelijke afwezigheid van de moeder; daarbij kan de vader in de tussentijd de zorg van de kinderen op zich nemen."

1.13. Op 9 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾ tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich ernaar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene beschikt niet over een geldig visum voor België."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12bis van de vreemdelingenwet en het gelijkheidsbeginsel onder meer zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet alsook het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. Haar eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"Artikel 12bis Vw. bepaalt dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, zijn aanvraag moet indienen in zijn herkomstland. Echter, indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land kan hij de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur.

Verwerende partij is van oordeel dat de "buitengewone omstandigheden" begrepen moeten worden als omstandigheden die een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk maken, en niet, zoals in het geval van de "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis, als omstandigheden die een terugkeer naar het herkomstland bijzonder moeilijk maken (zie de Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, BS 4 juli 2007, 7).

Een dergelijk onderscheid in interpretatie lijkt echter niet in overeenstemming met de geest van de wet, en is daarenboven een ongrondwettelijke discriminatie verboden door artikel 10 en 11 van de Grondwet. S. Dawoud wijst er op dat een dergelijk beleid indruist tegen de rechtspraak van het (vroegere) Arbitragehof dat stelde dat het niet redelijk verantwoord is dat vreemdelingen die niet van rechtswege toegelaten worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, in buitengewone omstandigheden de

machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te mogen verblijven, kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, terwijl de wetgever niet in diezelfde mogelijkheid voorzien heeft voor de vreemdeling die wel van rechtswege toegelaten wordt tot een verblijf van meer dan drie maanden en die zich bevindt in buitengewone omstandigheden van medische aard die hem verhinderen naar zijn land terug te keren om de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post (Arbitragehof 1 juli 2005, nr. 133/2005, B.5.1 en B.5.5). (S. DAWOUD, 'Gezinshereniging in België: kan men het bos nog door de bomen zien?', Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2014, n°3, pg. 313.)

Nog volgens Dawoud, heeft de wetgever met de wet van 15 september 2006 uitvoering willen geven aan het arrest van het Arbitragehof door "op meer algemene wijze [...], in overeenstemming met de opmerking van de Raad van State, deze rechtspraak van het Arbitragehof [uit te breiden] tot andere buitengewone omstandigheden die de aanvrager verhinderen om terug te keren naar zijn land van oorsprong om de vereiste binnenkomstdocumenten te verkrijgen bij de bevoegde Belgische post" (memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 64-65).

Niets wijst erop dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen art. 9bis en 12bis Vw., wat betreft het begrip "buitengewone omstandigheden". Door de buitengewone omstandigheden bij een aanvraag gezinshereniging te beperken tot "werkelijke onmogelijkheid" voert verwerende partij opnieuw een discriminatie in die niet redelijk verantwoord is. Bovendien is het moeilijk verdedigbaar dat eenzelfde begrip in de Verblijfswet op twee verschillende manieren geïnterpreteerd zou worden. Verwerende partij heeft de vereiste van de buitengewone omstandigheden te restrictief toegepast en heeft geen rekening gehouden met de omstandigheden die het voor verzoekster bijzonder moeilijk maken om naar Liberia terug te keren om de aanvraag van daar in te dienen, wat een schending uitmaakt van artikel 12bis Vw., het gelijkheidsbeginsel onder meer zoals vervat in artikel 10 en 11 G.W."

3.1.2. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij haar betoog steunt op het oordeel van de verwerende partij dat de 'buitengewone omstandigheden' (waarvan sprake in artikel 12bis van de vreemdelingenwet) begrepen moeten worden als omstandigheden die een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk maken en niet, zoals in het geval van de 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, als omstandigheden die een terugkeer naar het herkomstland bijzonder moeilijk maken. Echter stelt de Raad vast dat een dergelijk 'oordeel' door de verwerende partij niet terug te vinden is in de bestreden beslissing en een dergelijke stelling van de verzoekende partij aldus feitelijke grondslag mist.

Immers wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het feit dat de betrokkene niet aantoonde zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst om ginds het vereiste visum aan te vragen. Uit voornoemde bewoordingen kan geenszins afgeleid worden dat de verwerende partij vereist dat de verzoekende partij, in toepassing van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, aantoonde dat haar terugkeer 'onmogelijk' is.

Het betoog van de verzoekende partij gebaseerd op de stelling dat de verwerende partij oordeelt dat de 'buitengewone omstandigheden' (waarvan sprake in artikel 12bis van de vreemdelingenwet) begrepen moeten worden als omstandigheden die een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk maken en niet, zoals in het geval van de 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, als omstandigheden die een terugkeer naar het herkomstland bijzonder moeilijk maken, waarbij zij het door haar geformuleerde onderscheid in interpretatie aanklaagt, is aldus niet dienstig.

In zoverre de verzoekende partij beweert dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden die het voor haar bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar Liberia om de aanvraag van daar in te dienen, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij toont immers geenszins *in concreto* aan met welke door haar in haar aanvraag aangevoerde omstandigheden die het voor haar bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar Liberia om de aanvraag van daar in te dienen, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk, zoals blijkt uit de bespreking van het tweede middel, dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij opgeworpen omstandigheden die een terugkeer bemoeilijken, doch deze niet heeft weerhouden als buitengewone omstandigheid.

De verzoekende partij maakt een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, van artikel 5.5 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht alsook het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.1. Haar tweede middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“Bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag is verwerende partij ertoe gehouden het belang van het kind te laten primeren.

Verwerende partij heeft een motivering opgenomen met betrekking tot het hoger belang van het kind in de bestreden beslissing, maar deze motivering schiet schromelijk te kort en toont niet aan dat het hoger belang van het kind ook effectief in rekening werd gebracht.

De vereiste om rekening te houden met het hoger belang van het kind is immers geen vormvereiste maar vereist een toetsing ten gronde van de impact van de op handen zijnde maatregel aan dit hoger belang van het kind. Vanzelfsprekend dient daarvoor eerst uitgemaakt te worden wat het hoger belang van het kind is.

De wettelijke bepalingen die van toepassing zijn vinden we terug in artikel 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Deze bepaling vereist dat de lidstaten ervoor zorgen dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen. Deze bepaling werd omgezet naar Belgisch recht, artikel 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet.

Bij het ten uitvoer leggen van Unierecht, in casu de Gezinsherenigingsrichtlijn, zijn lidstaten ertoe gehouden het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie te respecteren.

Artikel 24.2 van dit Handvest is met betrekking tot het hoger belang van kinderen eenduidiger dan de Gezinsherenigingsrichtlijn in de zin dat het aantoont dat de belangen van het kind primeren op andere overwegingen:

“2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging”.

Zoals Uw Raad eerder al bevestigd heeft is artikel 24.2 van het Handvest gebaseerd op het VN Kinderrechtenverdrag (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: “Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité heeft de inhoud van het concept ‘belang van het kind’ zoveel mogelijk trachten te verduidelijken in haar gezaghebbend General Comment no° 14 on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1) (bijlage 2).

Paragraaf 14.a van deze tekst geeft aan dat het belang van het kind laten primeren geen vormvereiste is, maar een verplichting ten gronde inhoudt:

“Article 3, paragraph 1, establishes a framework with three different types of obligations for States parties: (a) The obligation to ensure that the child's best interests are appropriately integrated and

consistently applied in every action taken by a public institution, especially in all implementation measures, administrative and judicial proceedings which directly or indirectly impact on children;”

Paragraaf 32 geeft duidelijk aan dat het concept hoger belang van het complex is en dient bepaald te worden op casuïstische basis. Deze paragraaf geeft ook aan dat er naar de concrete situatie van de kinderen in kwestie dient gekeken te worden, en dat het hun concrete, individuele behoeftes zijn die in aanmerking moeten genomen worden:

“32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child.”

De redenering in de bestreden beslissing dat kinderopvang een problematiek is die zich voor vele gezinnen stelt, kan dus niet geacht worden in overeenstemming te zijn met de vereiste de concrete en individuele belangen en behoeftes van de kinderen in kwestie in aanmerking te nemen. Een dergelijke redenering is in strijd met de vereiste om de belangen van het kind te laten primeren.

Paragrafen 60 en 61 van de comment verwijzen naar het belang van familie-eenheid voor het kind, en de nood om verwijdering van familie tegen te gaan, en enkel uitzonderlijk te laten plaatsgrijpen. Er wordt hiervoor verwezen naar artikel 9 van het IVRK.

“60. Preventing family separation and preserving family unity are important components of the child protection system, and are based on the right provided for in article 9, paragraph 1, which requires “that a child shall not be separated from his or her parents against their will, except when [...] such separation is necessary for the best interests of the child”. Furthermore, the child who is separated from one or both parents is entitled “to maintain personal relations and direct contact with both parents on a regular basis, except if it is contrary to the child's best interests” (art. 9, para. 3). This also extends to any person holding custody rights, legal or customary primary caregivers, foster parents and persons with whom the child has a strong personal relationship.

61. Given the gravity of the impact on the child of separation from his or her parents, such separation should only occur as a last resort measure, as when the child is in danger of experiencing imminent harm or when otherwise necessary; separation should not take place if less intrusive measures could protect the child. Before resorting to separation, the State should provide support to the parents in assuming their parental responsibilities, and restore or enhance the family's capacity to take care of the child, unless separation is necessary to protect the child. Economic reasons cannot be a justification for separating a child from his or her parents.”

Verwerende partij kan er niet mee volstaan laconiek te stellen dat kinderopvang voor iedereen een probleem is maar dient rekening te houden met de concrete situatie van de kinderen. Hun vader werkt en dit is enkel mogelijk indien hun moeder de zorg voor de kinderen op zich neemt, of indien de kinderen opvang genieten. Genieten de kinderen geen opvang, zoals in dit geval, en dient hun moeder voor minstens een half jaar naar Liberia te gaan, dan wil dit zeggen dat de vader de zorg op zich dient te nemen voor de kinderen. Dit is ook wat verwerende partij suggereert. Echter, indien de vader de zorg voor de kinderen op zich neemt kan hij onmogelijk werken, hetgeen met zich meebrengt dat verzoekster geen recht op gezinshereniging kan laten gelden. Concreet is het dus zo dat indien er geen kinderopvang voorhanden is dit wilt zeggen dat verzoekster voor een veel langere tijd in Liberia komt vast te zitten en de kinderen voor lange duur van verzoekster gescheiden worden.

Kinderopvang mag dan voor iedereen uitdagingen met zich meebrengen, de uitdaging die kinderopvang, of het gebrek daaraan, voor verzoekster vormt is wel degelijk concreet en uitzonderlijk. Op zijn minst mag er van verwerende partij verwacht worden dat zij terdege argumenteert waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken en op welke wijze haar beslissing het hoger belang van de kinderen heeft laten primeren.

Verwerende partij heeft er geen rekening mee gehouden dat verzoeksters kinderen erg jong zijn, en dat het bijzonder ingrijpend is voor hen om minstens zes maanden tot onbepaalde duur van hun moeder gescheiden te worden. De evenredigheid van de bestreden beslissing ligt op dit punt allerm minst voor de hand.

Als administratieve overheid dient verwerende partij in de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Op geen enkele wijze blijkt uit de bestreden beslissing waarom de scheiding van verzoekster van haar kinderen in overeenstemming zou zijn met het hoger belang van

de kinderen. Evenmin wordt er geargumenteed waarom dit geen stap terug zou zijn in de opvoeding van de kinderen. Verwerende partij poneert dit gewoon, zonder meer.

Ten slotte dient er opgemerkt te worden dat verwerende partij bij de beoordeling van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden rekening houdt met algemeen gekende feiten. Verzoekster is van Liberiaanse nationaliteit en er wordt haar gevraagd terug te keren naar haar herkomstland.

Het is algemeen geweten dat Liberia reeds een jaar lang geteisterd wordt door een ebola epidemie die in Liberia alleen al duizenden slachtoffers heeft geëist. Ebola is een zeer gevaarlijke en dodelijke ziekte, waarvoor er geen vaccin of specifieke medische behandeling bestaat. De kans op overlijden voor een persoon die besmet is met ebola bedraagt meer dan 50 %. De VN hebben een resolutie aangenomen met betrekking tot ebola, Resolutie 2177 (2014) aangenomen door de Veiligheidsraad op 18 september 2014 in dewelke de ernst van de situatie erkend en de noodzaak om internationale maatregelen te nemen. Hoewel de uitbraak op haar laatste benen loopt is er in maart opnieuw een opmerkelijke stijging geweest¹. Terugkeer naar Liberia is ook om deze reden bijzonder moeilijk en zelfs onmogelijk.

Verwerende partij mocht verwacht worden rekening te houden met deze omstandigheden.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.3. De verzoekende partij is van mening dat bij het beoordelen van de verblijfsaanvraag de verwerende partij ertoe gehouden is het belang van het kind te laten primeren, dat de verwerende partij een motivering heeft opgenomen met betrekking tot het hoger belang van het kind in de bestreden beslissing maar dat deze motivering schromelijk tekortschiet en niet aantoonst dat het hoger belang van het kind effectief in rekening werd gebracht. De verzoekende partij wijst erop dat het hoger belang van

het kind geen vormvereiste is maar een toetsing ten gronde vereist naar de impact van de op handen zijnde maatregel aan het hoger belang van het kind. Zij verwijst naar de wettelijke bepalingen die van toepassing zijn, meer bepaald artikel 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, welke vereist dat de lidstaten ervoor zorgen dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen, dat werd omgezet in Belgisch recht in artikel 12*bis*, §7 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij wijst erop dat de lidstaten bij het tenuitvoerleggen van het Unierecht gehouden zijn het Handvest te respecteren, waarna zij verwijst naar artikel 24.2 van het Handvest waaruit blijkt dat bij alle handelingen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Zij vervolgt dat artikel 24.2 van het Handvest gebaseerd is op het Kinderrechtenverdrag zoals blijkt uit de toelichting bij voornoemd artikel en dat deze toelichting een belangrijke interpretatieve waarde heeft, waarbij zij verwijst naar artikel 52, §7 van het Handvest dat het doel van de toelichting verduidelijkt. Op grond van voorgaande uiteenzetting is de verzoekende partij van mening dat voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest het aangewezen is artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, welk artikel eveneens stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat het VN Kinderrechtencomité de inhoud van het concept 'belang van het kind' zoveel mogelijk heeft trachten te verduidelijken in haar gezaghebbend *General Comment No. 14 on the right of the child to have his or her best interest taken as a primary consideration*, waarna zij verschillende paragrafen uit voormelde 'comment' citeert. De verzoekende partij merkt op, als toelichting bij de haar geciteerde paragrafen, dat het laten primeren van het belang van het kind geen vormvereiste is maar een verplichting ten gronde inhoudt, dat het concept 'hoger belang van het kind' complex is en op casuïstische basis dient bepaald te worden, dat er naar de concrete situatie van de kinderen in kwestie dient te worden gekeken en dat het hun concrete, individuele behoeftes zijn die in aanmerking moeten worden genomen, dat de redenering in de bestreden beslissing dat kinderopvang een problematiek is die zich voor vele gezinnen stelt dus niet kan geacht worden in overeenstemming te zijn met de vereiste de concrete en individuele belangen en behoeftes van kinderen in kwestie in aanmerking te nemen, dat een dergelijke redenering in strijd is met de vereiste om de belangen van het kind te laten primeren. De verzoekende partij wijst ook op het belang van de familie-eenheid en de nood om verwijdering van familie tegen te gaan en enkel uitzonderlijk te laten plaatsvinden. Volgens de verzoekende partij kan de verwerende partij er niet mee volstaan te stellen dat kinderopvang voor iedereen een probleem is maar dient zij rekening te houden met de concrete situatie van de kinderen: hun vader werkt en dit is enkel mogelijk indien de moeder de zorg op zich neemt of indien de kinderen opvang genieten. De verzoekende partij betoogt dat haar kinderen geen opvang genieten en dat indien zij voor minstens een half jaar naar Liberia dient te gaan, dit wil zeggen dat de vader de zorg op zich dient te nemen en laatstgenoemde niet meer kan werken, zodat zij geen recht op gezinshereniging zou kunnen laten gelden en zij aldus, bij geen kinderopvang, langere tijd in Liberia komt vast te zitten en de kinderen dus langere tijd van haar gescheiden worden. De verzoekende partij betoogt dat hoewel kinderopvang voor iedereen uitdagingen meebrengt, het gebrek aan kinderopvang voor haar wel degelijk concreet en uitzonderlijk een uitdaging vormt, dat van de verwerende partij verwacht mag worden dat zij terdege argumenteert waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken en op welke wijze haar beslissing het hoger belang van het kind heeft laten primeren. Zij vervolgt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat de kinderen erg jong zijn en het bijzonder ingrijpend is voor hen om minstens zes maanden tot onbepaalde duur van hun moeder gescheiden te worden, dat de evenredigheid op dit punt allermindst voor de hand ligt. Zij meent dat op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing blijkt waarom de scheiding van de verzoekende partij met haar kinderen in overeenstemming zou zijn met het hoger belang van de kinderen, dat evenmin wordt geargumenteed waarom dit geen stap terug zou zijn in de opvoeding van de kinderen, dat de verwerende partij dit gewoon poneert zonder meer.

Ten slotte stelt de verzoekende partij nog dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden rekening houdt met algemeen gekende feiten waarbij zij ernaar verwijst dat zij de Liberiaanse nationaliteit heeft en er haar gevraagd wordt terug te keren naar haar geboorteland, dat het algemeen geweten is dat Liberia reeds een jaar lang geteisterd wordt door een ebola-epidemie die er al duizenden slachtoffers heeft gemaakt, dat de VN een resolutie heeft aangenomen op 18 september 2014 in dewelke de ernst van de situatie erkend wordt alsook de noodzaak internationale maatregelen te nemen, dat hoewel de uitbraak op haar laatste benen loopt er in maart opnieuw een opmerkelijke stijging is geweest, dat een terugkeer naar Liberia om deze reden ook bijzonder moeilijk en zelfs onmogelijk is, dat van de verwerende partij mocht verwacht worden rekening te houden met deze omstandigheden.

3.2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 12*bis*, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als haar juridische grondslag.

Artikel 12bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3 en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3 en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.
(...)”*

De verzoekende partij baseerde zich bij haar aanvraag op haar hoedanigheid van familielid van een tot verblijf gemachtigde vreemdeling zoals bedoeld in artikel 10, §1, 5° van de vreemdelingenwet om in aanmerking komen voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden:

*“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :
(...)”*

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen,] evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. (...)”

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet beschrijft de te volgen procedure voor deze familieleden:

*“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.
In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :*

(...)”

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

(...)”

3.2.5. Blijkens het administratief dossier diende de verzoekende partij op 29 september 2014 een aanvraag in op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet in functie van haar partner met wie zij wettelijk samenwoont en die in België onbepaald verblijfsrecht in België geniet. Bij haar aanvraag beriep de verzoekende partij zich op buitengewone omstandigheden, die werden uiteengezet in een brief van haar partner van 29 september 2014. Na een korte verblijfshistoriek van de verzoekende partij en het verloop van hun gezinsleven, stelt de partner van de verzoekende partij wat volgt *“C.F. (...) geboren in (...) op 10.03.2012 terwijl C.M.M. (...) werd te vroeg geboren op (...) op 24.02.2014. Beiden zijn meistjes/vrouwtjes. F. (...) is op het moment in kinderdagverblijf en ze is 2 ½ jaar. In November 2014 verwacht ze kleuter school waar haar moeder nodig heeft om voor toen ik serieus met mijn opleiding via VDAB in Temse richting van het krijgen van een baan te beginnen. Op hetzelfde moment, zal C.M. (...) starten kinderdagverblijf. Moeten hun moeder mevr. S.M. (...) is niet aan mijn zijde, zal het een teleurstelling en een set terug in onze kinderen opvoeden zijn. Ook mijn kinderen zijn meistjes en geboren in België. Ik ben helemaal tegen vrouwenbesnijdenis in Afrika. Wanneer ze uit België, staan zij een risico van genitale verminking bij vrouwen en zij zouden ontbreken van kennis van de België*

cultuur. Een land waar ze geboren zijn. Als voor de vrouwenlijk genitale verminking, zouden ze hevige pijnen tegen komen op een grotere schaal te vergelijken met mevr. S.M. (...). Het is die vrouwen complicaties geeft. Momenteel, werd mevr. S. identiteit door een dame gevraagd op het gemeente Berchem zonder terug te keren.

In het licht van het bovenstaande, vraag ik dat mevr. S.M. (...) worden in de gelegenheid gesteld om te worden geïntegreerd in de samenleving en België van hulp aan België vrouwelijke organisaties. Daarom heb ik met respect te vragen dat u zo vriendelijk ook voor het van verblijf titel van mevr. S. (...) in België voor de ouderschap en humanitaire redenen.”

3.2.6. Er wordt in de bestreden beslissing uitvoerig ingegaan op de aangebrachte argumenten waarom het indienen van de aanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland moeilijk zou zijn en dit als volgt: *“Na een korte verblijfshistoriek van mevrouw, wordt in de aanvraag aangehaald dat de kinderen een beletsel vormen voor mevrouw om tijdelijk terug te keren naar Liberia, temeer daar de partner van mevrouw, tevens vader van de kinderen, een opleiding volgt bij de VDAB.*

Deze omstandigheden kunnen de tijdelijke terugkeer van mevrouw bemoeilijken, maar ze verhinderen haar niet tijdelijk terug te keren. Vele gezinnen worden met de problematiek van kinderopvang geconfronteerd en dienen hiervoor een oplossing te vinden; dit geldt ook voor dit gezin.

Een tijdelijke terugkeer van betrokkene hoeft helemaal geen stap terug te zijn in de opvoeding van de kinderen.

Het is niet zo dat mevrouw definitief terug hoeft te keren naar Liberia; het betreft een tijdelijke scheiding. Daarenboven is er geen acuut gevaar voor besnijdenis van de kinderen, want zij hoeven niet mee terug naar Liberia met de moeder.

Deze aanvraag kan eventueel beschouwd worden als een aanvulling op de aanvraag d.d. 16.01.2014, die destijds echter niet in overweging werd genomen, daar niet alle nodige stukken werden aangebracht. In die aanvraag wordt aangehaald dat de partner van mevrouw asiel verkreeg; dit is manifest onjuist. Meneer kreeg een regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet (humanitaire redenen). Trouwens, op 29.01.2007 werd de niet-terugleidingsclausule van meneer ingetrokken door het CGVS. Er kan op deze basis geen beletsel zijn voor mevrouw om tijdelijk terug te keren naar Liberia. Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschonden door een tijdelijke afwezigheid van de moeder; daarbij kan de vader in de tussentijd de zorg van de kinderen op zich nemen.”

3.2.7. De *“buitengewone omstandigheden”* zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke die buitengewone omstandigheden zijn (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.2.8. Betreffende de kinderen vermeldt de brief van de echtgenoot van de verzoekende partij, die gevoegd werd aan de aanvraag van 29 september 2014 en die de buitengewone omstandigheden waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het buitenland uiteenzet, dat zij hun moeder nodig hebben voor de opvang en de opvoeding. De verwerende partij motiveert hieromtrent dat deze omstandigheden een tijdelijke terugkeer kunnen bemoeilijken maar deze haar niet verhinderen tijdelijk terug te keren, dat immers vele gezinnen worden geconfronteerd met de problematiek van kinderopvang en hiervoor een geschikte oplossing dienen te vinden en dat dit ook voor dit gezin geldt. Voorts motiveert de verwerende partij dat een tijdelijke terugkeer van de verzoekende partij helemaal geen stap terug hoeft te zijn in de opvang van de kinderen, daar het niet zo is dat de verzoekende partij definitief moet terugkeren, doch het een tijdelijke terugkeer betreft.

Als buitengewone omstandigheid die eveneens betrekking heeft op de kinderen, voert de verzoekende partij het risico voor besnijdenis van de kinderen bij terugkeer naar het land van herkomst aan. Hieromtrent motiveert de verwerende partij dat er geen acuut gevaar is voor besnijdenis van de kinderen daar zij niet mee terug naar Liberia hoeven met de moeder. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist.

Uit voorgaande blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk heeft geantwoord op de door de verzoekende partij aangevoerde buitengewone omstandigheden die (mede) betrekking hebben op haar kinderen. Daarnaast heeft de verwerende partij nog eens expliciet gemotiveerd waarom zij van mening is dat, gelet op de aangevoerde buitengewone omstandigheden, het hoger belang van de kinderen niet is geschaad en dit als volgt: *“Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschonden door een tijdelijke afwezigheid van de moeder; daarbij kan de vader in de tussentijd de zorg van de kinderen op zich nemen.”*

Aldus stelt de Raad vast dat wel terdege rekening werd gehouden met en gemotiveerd werd betreffende het hoger belang van het kind, zoals vereist door artikel 12*bis*, §7 van de vreemdelingenwet. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de verwerende partij van mening is dat scheiding van de verzoekende partij van haar kinderen geen schending uitmaakt van het hoger belang van de kinderen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing leidt evenmin tot een definitieve verwijdering. De beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten, meer bepaald wanneer zij in het bezit is van een visum met het oog op gezinshereniging in België. De bestreden beslissing strekt er slechts toe vast te stellen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in de wet om haar verblijfsaanvraag in België in te dienen, doch belet de verzoekende partij op geen enkele manier om de rechten op gezinshereniging die zij meent te kunnen laten gelden uit te oefenen via de door de wetgever in beginsel voorziene procedure, zijnde via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor haar woonplaats of haar verblijfplaats in het buitenland. De bestreden beslissing verhindert haar aldus geenszins om België opnieuw binnen te komen teneinde hier haar partner en kinderen te vervoegen indien zij aantoonbaar dat aan alle verblijfsvoorwaarden is voldaan. De bestreden beslissing spreekt zich immers enkel uit over de modaliteiten van indiening van de aanvraag, doch niet over de grond van de aanvraag.

De verzoekende partij stipt aan dat zij instaat voor de opvang en opvoeding van haar twee jonge kinderen. De verwerende partij wijst op de aanwezigheid van de vader van de kinderen van de verzoekende partij, op de problematiek van kinderopvang waarvoor elk gezin een oplossing dient te zoeken en op het tijdelijke karakter van de terugkeer naar Liberia van de moeder, zijnde de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat haar partner niet in staat zou zijn om tijdens haar tijdelijke afwezigheid de kinderen bij te staan en in hun opvoeding te voorzien noch dat opvang door naasten of derden tegen betaling onmogelijk is. De verzoekende partij toont evenmin aan dat haar minderjarige kinderen specifieke noden of behoeften zouden hebben waaraan enkel zij tegemoet kan komen en niet haar partner, eveneens vader van de kinderen, naasten of derden.

De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met en gemotiveerd werd betreffende het hoger belang van het kind, zoals vereist door artikel 12*bis*, §7 van de vreemdelingenwet. Zoals de verzoekende partij terecht aangeeft vormt artikel 12*bis*, §7 van de vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht van artikel 5.5 van de richtlijn 2003/86/EG.

3.2.9. De verzoekende partij is echter van mening dat in het licht van artikel 24.2 van het Handvest, artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag en de "*General Comment No 14*", de in de bestreden beslissing opgenomen motivering betreffende het hoger belang van het kind schromelijk te kort schiet en niet aantoonbaar dat het hoger belang van het kind ook effectief in rekening werd gebracht. Zij meent immers dat de vereiste rekening te houden met het hoger belang van het kind een toetsing ten gronde van de impact op de op handen zijnde maatregel aan dit hoger belang van het kind vereist.

Wat het belang van het kind betreft, wijst de Raad er opnieuw op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het belang van het kind meeneemt in haar overwegingen, nu zij erop wijst dat het hoger belang van de kinderen niet wordt geschonden door een tijdelijke afwezigheid van de moeder waarbij de vader in tussentijd de zorg van de kinderen op zich kan nemen, dat voorts de problematiek van kinderopvang bestaat voor vele gezinnen en dat zij daar een oplossing dienen voor te vinden zoals andere gezinnen, dat een terugkeer van de moeder geen stap terug hoeft te zijn in de opvoeding van de kinderen, dat het immers niet zo is dat de moeder definitief terug naar Liberia hoeft te keren doch het een tijdelijke scheiding betreft. Voorts overweegt de verwerende partij eveneens dat er geen acuut gevaar is voor besnijdenis van de kinderen daar zij niet mee terug naar Liberia hoeven te keren met de moeder.

Gelet op de aangevoerde omstandigheden die het de verzoekende partij moeilijk zou maken om terug te keren naar Liberia, namelijk de aanwezigheid in België van twee kinderen, waarvan één in een kinderdagverblijf is en de ander op het ogenblik van de bestreden beslissing de kleuterschool heeft aangevat, waarvoor de moeder, zijnde de verzoekende partij, de opvang en opvoeding verzorgt, is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat de opvang een probleem is waarmee alle gezinnen

geconfronteerd worden en dat dit gezin hier ook een oplossing zal dienen voor te zoeken alsook dat de vader de zorg voor de kinderen op zich kan nemen en daarnaast dat een terugkeer van de moeder geen stap terug hoeft te zijn in de opvoeding daar het slechts een tijdelijke terugkeer betreft. Immers liggen geen bewijzen voor dat het niet mogelijk zou zijn, naast de reeds geregelde opvang op school en in het kinderdagverblijf, opvang te voorzien voor de kinderen, door naasten of door derden tegen betaling, op de ogenblikken dat de vader deze opvang niet kan voorzien omwille van het volgen van een cursus. De verzoekende partij meent dat rekening dient gehouden te worden met de concrete situatie van de kinderen, doch laat na concreet aan te tonen waarom geen opvang door de vader of door naasten of door derden tegen betaling wanneer de vader verhinderd is door het volgen van een cursus, mogelijk zou zijn. Er wordt door de verzoekende partij enkel herhaald dat de vader werkt en dat dit enkel mogelijk is indien de moeder de zorg van de kinderen op zich neemt of indien de kinderen opvang genieten. Betreffende het genieten van de opvang stelt de verzoekende partij enkel dat dit niet zo is, zonder aan te duiden waarom dit in de toekomst niet mogelijk zou zijn. Zij stelt dat de uitdaging van kinderopvang, of het gebrek daaraan, voor haar wel degelijk concreet en uitzonderlijk is, doch licht niet toe op welke wijze er aldus een onmogelijkheid zou zijn kinderopvang te voorzien in haar afwezigheid. Hierbij dient nogmaals opgemerkt te worden dat ook in de uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst zou belemmeren, geen melding werd gemaakt van een onmogelijkheid kinderopvang te voorzien door de vader of door naasten of derden tegen betaling wanneer de vader verhinderd zou zijn. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat indien zij de zorg niet op zich kan nemen en zij dient terug te keren, de vader zal gehouden zijn tot zorg voor de kinderen, zodat de vader niet meer zal kunnen werken en zij bijgevolg haar recht op gezinshereniging niet meer zal kunnen laten gelden, gaat zij eraan voorbij dat, hoewel ook gewezen wordt op de mogelijke zorg door de vader van de kinderen tijdens haar afwezigheid, de verwerende partij er ook op wijst dat vele gezinnen met de problematiek van kinderopvang geconfronteerd worden doch hiervoor een oplossing dienen te vinden. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij geen omstandigheden heeft aangehaald in haar aanvraag die duiden op een onmogelijkheid om kinderopvang, naast de reeds bestaande opvang in de school en het kinderdagverblijf, te voorzien op de ogenblikken dat de vader verhinderd zou zijn door het volgen van een cursus of door te werken. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij dergelijke omstandigheden niet aan. Daar de verzoekende partij aldus niet aannemelijk maakt dat kinderopvang niet mogelijk is waardoor de vader verplicht zou zijn om de opvang voor de kinderen op zich te nemen en aldus verhinderd zou zijn een opleiding te volgen of te werken, kan zij evenmin gevolgd worden in haar argumentatie dat zij een langere tijd in Liberia zal komen vast te zitten (doordat zij geen recht op gezinshereniging kan laten gelden bij gebrek aan werk van haar partner) en aldus voor een lange duur van haar kinderen zal gescheiden worden.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk een grondig onderzoek heeft geleverd naar de door de verzoekende partij aangevoerde elementen die betrekking hebben op het belang van haar kinderen, doch heeft geoordeeld, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, dat deze omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen die een terugkeer door de verzoekende partij naar het land van herkomst verhinderen alsook dat het hoger belang van het kind niet werd geschonden. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij met bepaalde door haar aangebrachte elementen betreffende het belang van de kinderen geen rekening zou zijn gehouden of dat hieromtrent niet werd gemotiveerd.

Immers, waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat de kinderen erg jong zijn en dat het bijzonder ingrijpend is voor hen om minstens zes maanden tot onbepaalde duur van hun moeder gescheiden te worden, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij het feit dat het voor jonge kinderen ingrijpend zou zijn om een tijd van hun moeder gescheiden te worden (er wordt immers enkel aangevoerd dat de verzoekende partij in België dient aanwezig te zijn voor de opvang van de kinderen na de school en crèche, daar haar man een opleiding volgt alsook voor de opvoeding), door de verzoekende partij niet werd aangehaald als buitengewone omstandigheid die haar verhindert terug te keren naar haar land van herkomst om daar haar aanvraag te doen, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Voorts wenst de Raad erop te wijzen betreffende de duur van de aanvraagprocedure vanuit het buitenland, dat de verzoekende partij dit element niet als buitengewone omstandigheid had ingeroepen in haar aanvraag van 29 september 2014, waardoor het bestuur hierover niet diende te motiveren in de beslissing. Bovendien maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat deze procedure in het buitenland minstens zes maanden tot onbepaalde duur in beslag zou nemen, zoals zij thans beweert. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk maakt dat de vader van de kinderen zou dienen te stoppen met het volgen van de opleiding of met werken om voor de opvang van de kinderen in te staan,

nu zij niet concreet aannemelijk maakt dat andere opvangmogelijkheden voor haar kinderen onmogelijk zijn. Het argument van de verzoekende partij dat de vader, bij haar afwezigheid, zou dienen in te staan voor de opvang van de kinderen wat tot gevolg heeft dat de vader niet verder de cursus kan volgen of werken, waardoor zij geen kans maakt op gezinshereniging en aldus langer van haar kinderen gescheiden zal worden, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Uit artikel 12*bis*, § 2 van de vreemdelingenwet blijkt overigens dat de gemachtigde verplicht is de aanvraag om een visum gezinshereniging zo snel mogelijk te behandelen waarbij de beslissing ten laatste zes maanden na de datum van de indiening van de aanvraag moet volgen. Enkel in bijzondere omstandigheden is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, maar de maximumduur daarvan wordt op twaalf maanden gesteld. De beslissing om de termijn met drie maanden te verlengen, dient, *in concreto*, het uitzonderlijk karakter hiervan aan te tonen, verband houdend met de complexiteit van de behandeling van de aanvraag (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.26.3)

De verzoekende partij mag dus verwachten dat haar aanvraag, ingediend in Liberia, zo snel mogelijk wordt behandeld en dat in normale omstandigheden een beslissing omtrent haar aanvraag om een visum gezinshereniging ten laatste zes maanden na de indiening van de aanvraag zal volgen. De verzoekende partij haalt geen bijzondere omstandigheden aan die op een complexiteit van de aanvraag kunnen wijzen, minstens maakt zij deze niet aannemelijk, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij niet argumenteert waarom de terugkeer van de verzoekende partij geen stap terug hoeft te zijn in de opvoeding van de kinderen, wijst de Raad erop dat desbetreffend de verzoekende partij in haar aanvraag van 29 september 2014 enkel stelde dat de afwezigheid van de moeder van de kinderen een stap terug zou zijn in hun opvoeding, zonder verdere toelichting. Het komt de Raad niet onredelijk voor dat de verwerende partij betreffende voornoemde in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheid motiveert dat een terugkeer van de verzoekende partij helemaal geen stap terug hoeft te zijn in de opvoeding van de kinderen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij wel degelijk uiteenzet waarom zij meent dat de terugkeer van de moeder geen stap terug hoeft te zijn in de opvoeding van de kinderen, nu zij expliciet verwijst naar het tijdelijke karakter van de terugkeer. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag noch ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift verduidelijkt waarom een tijdelijke terugkeer een stap terug zou betekenen in de opvoeding van de kinderen. Met het louter plegen van dergelijke stelling, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat het motief dat stelt dat dergelijk argument geen buitengewone omstandigheid uitmaakt en verwijst naar het tijdelijke karakter van de terugkeer, niet correct of kennelijk onredelijk is.

Er wordt *in casu* niet concreet aannemelijk gemaakt waaruit de schade die de kinderen zouden lijden bij een tijdelijke terugkeer van hun moeder naar haar land van herkomst zou bestaan. De verzoekende partij heeft nagelaten in haar aanvraag de concrete en individuele behoeftes van haar kinderen, naast de opvang en de opvoeding, te verduidelijken zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden genomen hiermee geen rekening te hebben gehouden en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. De verzoekende partij toont ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift niet aan met welke concrete situatie van de kinderen de verwerende partij geen rekening heeft gehouden noch verduidelijkt zij welke concrete, individuele behoeftes van de kinderen de verwerende partij, naast de in haar aanvraag naar voren gebrachte behoeftes van opvang en opvoeding, in rekening had dienen te brengen.

De verzoekende partij toont met haar uitgebreid theoretisch betoog op geen enkele wijze aan dat een tijdelijke terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst, strijdig is met het belang van het kind zoals gegarandeerd in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag of artikel 24 van het Handvest.

Voorts wijst de Raad erop dat de “*General Comments*” waaruit de verzoekende partij tal van verplichtingen afleidt, geen bindende waarde hebben in het licht van de interpretatie van artikel 24 van het Handvest. De Toelichting bij voormeld artikel 24 stelt niet meer dan dat het artikel gebaseerd is op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van het Kinderrechtenverdrag (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, *Pb. C.* 14 december 2007, afl. 303, 17). Er wordt dus niet verwezen naar deze “*General Comments*”. Daar komt nog bij dat de inleiding bij de Toelichtingen bij het Handvest als volgt luidt: “*Deze toelichtingen werden oorspronkelijk opgesteld onder de verantwoordelijkheid van het praesidium van de Conventie die het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft opgesteld. Zij zijn bijgewerkt onder de verantwoordelijkheid van het praesidium van de Europese Conventie, in het licht van de wijzigingen die door laatstgenoemde Conventie in het Handvest zijn aangebracht (met name in artikel 51 en 52) en van verdere ontwikkelingen in het recht van de Unie. Hoewel zij op zich geen*

juridische waarde hebben, vormen zij een waardevol hulpmiddel voor de interpretatie, bedoeld om de bepalingen van het Handvest verduidelijken.” Dus ook de voormelde Toelichting bij artikel 24 van het Handvest heeft geen juridisch bindende waarde.

3.2.10. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met de gegevens betreffende de kinderen die de verzoekende partij ter gelegenheid van haar aanvraag van 29 september 2014 ter beschikking heeft gesteld van de verwerende partij. Het feit dat de aangevoerde moeilijkheden inzake opvang en opvoeding door de verwerende partij niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en zij in deze aangevoerde moeilijkheden bij de tijdelijke afwezigheid van de moeder ook geen schending van het hoger belang van de kinderen kan vaststellen, betekent geenszins dat de verwerende partij deze omstandigheden niet heeft beoordeeld in het kader van de buitengewone omstandigheden alsook in het kader van het hoger belang van de kinderen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de aangevoerde moeilijkheden wel degelijk in haar beoordeling heeft betrokken en hieromtrent ook heeft gemotiveerd in haar beslissing, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat. Het besluit dat de omstandigheden betreffende de opvoeding en het gebrek aan opvang geen buitengewone omstandigheden uitmaken alsook dat het hoger belang van de kinderen niet geschonden wordt door de tijdelijke afwezigheid van de moeder waarbij de vader in de tussentijd de zorg voor de kinderen op zich kan nemen, is kennelijk redelijk en steunt op afdoend onderzoek in het licht van de door de verzoekende partij aangebrachte elementen.

Geen enkele wettelijke bepaling of beginsel schrijft voor dat het bestuur naar aanleiding van een aanvraag om toelating tot verblijf zou moeten overgaan tot een maatschappelijk onderzoek. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

3.2.11. De Raad wijst er ten slotte op dat in de aanvraag om toelating tot verblijf van 29 september 2014 nergens melding wordt gemaakt van de onmogelijkheid tot terugkeer omwille van de ebola-crisis, zodat de verzoekende partij niet van de gemachtigde van de staatssecretaris mag verwachten dat hij hieromtrent in de bestreden beslissing zou motiveren. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden rekening moet houden met algemeen bekende feiten, doch is de Raad geen dergelijke rechtsregel bekend. De Raad herhaalt dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke die buitengewone omstandigheden zijn.

3.2.12. Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot het opnieuw aanhalen van de elementen die haar zaak kenmerken waarbij zij de overtuiging is toegedaan dat deze elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen die haar toelaten de aanvraag gezinshereniging vanuit België verder te zetten en dat het hoger belang van de kinderen wordt geschaad door haar terugkeer naar Liberia. Hiermee toont de verzoekende partij echter niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door haar aangebrachte elementen en de beoordeling van het hoger belang van de kinderen, de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht schendt.

3.2.13. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

De verzoekende partij maakt geen schending van de door haar aangevoerde beginselen en bepalingen aannemelijk.

Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER